

РЕШЕНИЕ

№ 36

гр. В., 17.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОС – В., I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: А.М.П.

Членове: В.Й.М.
Н.Д.Н.

при участието на секретаря А.А.Т.
като разгледа докладваното от В.Й.М. Въззивно гражданско дело № 20231300500013 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 - чл. 273 от ГПК.

Въззивното производство е образувано по жалба на ЕТ „Г. - Г.Г.“ с ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. В., ж.к. „Х.“ *, ВХ. А, АП.* представлявано от Г.Б.Г. чрез адв.-пълномощник Р. Р. от АК-В. против Решение № 233 от 23.05.2022 год., постановено по гр.д. № 2064/2021 г. по описа на РС-В., с което е отхвърлен предявения от жалбоподателя срещу Н. Б. В., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Г.“ №* иск с правно основание чл. 211 от КТ, във връзка с чл. 207, ал. 1, т. 2 от КТ за заплащане на сумата от 9548.48 лева, представляващи липси в резултат на дейността й като продавач - консултант, ведно със законната лихва от предявяването на иска - 06.10.2021 г. до окончателното издължаване на сумата, като неоснователен.

С обжалваното решение жалбоподателят ЕТ „Г. - Г.Г.“ е осъден да заплати на ответната страна Н. Б. В. сумата в размер на 300,00лева /триста лева/, направени разноси в производството пред РС-В. за възнаграждение за адвокат.

С въззивната жалба се навеждат доводи за неправилност на обжалваното решение.

Поддържа се, че първоинстанционният съд е допуснал съществено процесуално нарушение по делото, като не е изготвил пълен и ясен доклад по делото и не е указал на страните за кои от твърдените от тях факти не сочат доказателства, съгласно чл. 146 ал. 1 и ал. 2 от ГПК, а решението е неправилно, поради непредставени доказателства от ищеца.

Излага се, че РС-В. бил направил неправилен извод по отношение на експертизата по делото, че била изготвена единствено по документи предоставени от него ищеца. РС-В. неправилно игнорирал констатациите и заключението на вещото лице. В тази насока излага, че експерта се е запознал с документите от инвентаризацията, но и с всички документи по делото, направил е преценка на материалните активи в проверявания период и е стигнал до извод за липси.

Поддържа се, че извода на РС-В., че по делото не били доказани липси също бил неправилен. В тази насока посочва, че по делото са представени достатъчно писмени и гласни доказателства, от които се установяват липси, а ВРС неправилно игнорирал същите, без да са оспорени от ответната страна.

Излага се, че въведеното от РС-В. изискване за размяна на кореспонденция между ищеца и отчетника по повод липсите е неправилно, поради липса на законово изискване.

Иска се да се постанови решение с което да се отмени обжалваното решение и да се уважи предявения от него иск. Прави искане за присъждане на разноски за двете инстанции.

В законоустановения срок по чл. 263 ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от ответната по жалбата страна Н. Б. В., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Г.“ №* с който оспорва същата, като недопустима, поради просрочие, а по същество като неоснователна. Иска потвърждаване на постановеното от РС-В. решение. Претендира съдебни разноски за въззивното производство.

От страните по делото пред настоящата инстанция не са представени доказателства и не са направени доказателствени искания.

В ОС, след като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и е в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, явява се процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искова молба от ЕТ „Г. - Г.Г.“ с ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. В., ж.к. „Х.“ *, ВХ. А, АП.* представлявано от Г.Б.Г., против Н. Б. В., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Г.“ №*, с която е предявен иск с правно основание чл. 211 от КТ, във връзка с чл. 207, ал. 1, т. 2 от КТ с искане ответницата да бъде осъдено да му заплати сумата от 9548.48 лева, представляващи липси в резултат на дейността □ като продавач - консултант, ведно със законната лихва от предявяването на иск до окончателното издължаване на сумата, както и направените по делото разноски.

Обстоятелствата, на които се основава предявеният иск, са наличие на трудово правоотношение между страните през периода от 10.08.2015 г. до 03.08.2021 г., като същата

е заемала длъжността „барман“, а от 01.06.2020 г. - „продавач-консултант“.

Със Заповед № 064/03.08.2021г. трудовото правоотношение с ответницата било прекратено. В исковата молба ищецът излага още, че във връзка с дейността на предприятието му на 20.06.2021 г. е започнала инвентаризация въз основа на Заповед № 11/18.06.2021 г., като е ревизиран периода от 01.06.2020 г. до 20.06.2021 г. Поддържа, че при инвентаризацията били открити липси в размер на 7644.38 лева. След констатиране на посочените липси била назначена допълнителна инвентаризация със Заповед № 26/11.08.2021 г. за периода от 20.06.2021 г. до 14.08.2021 г., като за проверявания период били установени допълнително липси в размер на 1904.10 лева. Твърди, че общият размер на установените липси възлиза на 9548.48 лева.

Посочва, че на продавачките в магазина са поискани обяснения във връзка със започнатото от работодателя дисциплинарно производство. Излага, че на ответницата не били изплатени две работни заплати, поради което същата преди приключване на дисциплинарното производство подала заявление за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ, като въз основа на това била издадена заповед за прекратяване на трудовия ѝ договор.

Ищецът твърди, че след прекратяване на трудовия договор ответницата продължава да му дължи претендираните суми, поради което за него има правен интерес от предявяване на иска. Представени са писмени доказателства. Направени са доказателствени искания.

От ответната страна в срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор по делото, с който се оспорва иска като недопустим и неоснователен. Счита, че следва по безспорен начин да бъде доказано наличие на виновност и наличие на щета, причинена от работника по време на извършване на трудовия процес, с което да е ощетил работодателя си. Според ответника обезщетението което следва да се удържи от работника не трябва да надвишава месечният му трудов доход, получаван в предприятието на ищеца. Поддържа, че на работното си място при ищеца като продавач-консултант е работила с още един работник - Б.И.В. и че същата е солидарно отговорна на пълно основание за причинени вреди, в случай че такива са причинени. Твърди, че за да се инициира производство по чл. 211 от КТ, работодателят трябва да е установил размера на щетата надлежно и със съответната финансова документация да е осчетоводил такава загуба. Навежда възражения, че направената справка по приходни стокови разписки, приложена като доказателство по делото, не отговаря на изискванията и критериите на счетоводна експертиза, както и финансова такава, която да е била представена на работника продавач-консултант и на която същият да се е подписал и уведомил за причинената от него вреда. Твърди, че претенциите на ищеца почиват само на негови съждения, които не са финансово счетоводно доказани по безспорен начин и не са издадени от оторизиран финансов ревизьор, т. е. оспорват се документите по извършените инвентаризации. Ответницата сочи още, че ищецът неправомерно и без законово основание не ѝ е изплатил заплати, за което е санкциониран от Дирекция „Инспекция по труда“ - В. и за което има влязло в сила Решение № 105 на

От фактическа страна между страните по делото не е спорно, че са се намирали в трудово правоотношение през периода от 10.08.2015г. до 03.08.2021г. и неговото съдържание по трудов договор № 55/10.08.2015 г. и допълнително споразумение от 01.06.2020 г., като ответницата е заемала при ищеца първоначално длъжността "барман", а в следствие от 01.06.2020 г. длъжността „продавач- консултант“.

Между страните по делото не е спорно, че през исковия период мястото на работа на ответницата е магазин за хранителни стоки, находящ се на Ж.П. Гарата в гр.В., където е работела съвместно с още един работник на ищеца - Б.И.В. на длъжност също „продавач-косултант“.

Между страните не е спорно, че заеманата от ответницата длъжност е на материално отговорно лице и отчетник на стоково-материални и парични средства, въпреки, че по делото не е представена длъжностна характеристика на ответницата, но това обстоятелство не е оспорено от нея и не са наведени възражения, поради което съдът го приема за установено.

Видно от приложената молба на ответницата от 03.08.2021 г. до Управителя на едноличния търговец, същата е заявила желание за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 03.08.2021 г.

Със заповед № 064/03.08.2021 г. трудовото правоотношение между страните е прекратено, считано от 03.08.2021 г., на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ - поради забавяне изплащането на трудовото възнаграждение на ответницата.

Със заповед № 11/18.06.2021 г. на ЕТ „Г. - Г.Г.“ гр. В. /лист 35 от делото на ВРС/ е разпоредено провеждането на инвентаризация на стоката в Магазин за хранителни стоки, намиращ се на ж.п. гара - В., като е посочено в заповедта да се пристъпи към инвентаризация на 20.06.2021 г. от комисия в състав - Г.Г. и МОЛ - Б.В.И. и Н. Б. В.. Видно от заповедта ищцата е подписала същата. Резултатите от инвентаризацията са обективирани в съставените инвентаризационни описи, озаглавени като „Инвентаризация на магазин за хр. стоки ж.п. гара на 20.06.2021 г. - 20 листа /от лист 38 до лист 57 от делото на ВРС/. Видно от представените инвентаризационни описи е че в края на страниците, удостоверяващи извършена инвентаризация са положени подписи, но липсват данни за лицата, положили подписите. След приключване на инвентаризацията е съставен документ, озаглавен „Магазин ЕТ - Г. - Рекапитулация за магазин хр. стоки 01.06.2021 г. - 20.06.2021 г.“ - 2 листа /лист 36 и лист 37 от делото/, в който е отразено „Общо 7644.38 лева“, но никъде в документа не е отразено, че това е размера на констатираните липси. Документът носи подписа единствено на управителя на ищеца.

Със заповед № 26/11.08.2021 г. на ЕТ „Г. - Г.Г.“ гр. В. /лист 14 от делото/ е разпоредено провеждането на инвентаризация на стоката в Магазин за хранителни стоки, намиращ се на ж.п. гара - В., като е посочено в заповедта да се пристъпи към

инвентаризация на 14.08.2021 г. от комисия в състав - Г.Г. и МОЛ - Б.И. и Н. В.. Видно от заповедта ищцата е подписала същата. Резултатите от инвентаризацията са обективирани в съставените инвентаризационни описи, озаглавени като „Инвентаризация на магазин за хр. стоки в ж.п. гара - 14.08.2021 г.“ /лист 16 до лист 33 от делото/. Видно от представените инвентаризационни описи е че в края на страниците, удостоверяващи извършена инвентаризация са положени подписи, но липсват данни за лицата, положили подписите. След приключване на инвентаризацията е съставен документ, озаглавен „Магазин хр. стоки - 14.08.2021 г.“ /лист 15 от делото/, в който е отразено „Разлика - 1904.10 лева“, но никъде в документа не е отразено, че това е размера на констатираните липси. Документът носи подписа единствено на управителя на ищеца.

След приключване на двете инвентаризации, във връзка с установените липси е съставен документ озаглавен „Обобщение за общия размер на липсите, установени след направените два броя инвентаризации“ /лист 34 от делото/, в който е отразена обща сума - 9548.48 лева, който също е подписан единствено от управителя на ищеца.

От приетата и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице Рая Аспарухова Гъскова, която съдът кредитира като компетентно изготвена и обоснована. Експертът е дал заключение по поставената задача въз основа на данните по делото и данни от счетоводството на ищеца - стокови разписки, отчети/ и обобщени по месеци справки на същите за периода, като е пояснило, че стоковата разписка е документ, чрез който артикулите предмет на покупката се приемат в склада и се увеличава наличността на материалните запаси.

Вещото лице е дало заключение за два периода първия от 01.06.2020год. до 20.06.2021год и втория период от 20.06.2021 год. до 14.08.2021 год.

Вещото лице за първия период от 01.06.2020год. до 20.06.2021год. е дало заключение, че е констатирало липси в размер на 7733,10лв. към 20.06.2021г.

Така даденото заключение, експертът обосновава с извършените констатации в счетоводството на ищеца, като е посочило, че:

За ревизирия период от 01.06.2020год. до 20.06.2021 год.: Общото задължение по стокови разписки възлиза на 292789,99лв.; общия оборот е в размер на 284813,98лв., информация за оборота са месечните финансови отчети, с които се отчитат продажбите в брой за целия месец, регистрирани на един касов апарат.; общото задължение по стокови разписки е намалено със сумата от 2905,81 лв., като това са стоки- брак или пренасочени в склад.; общото задължение по стокови разписки е увеличено със сумата от 1063,71 лв., като това са грешно изписани стокови разписки.

При така направените констатации се посочва, че наличността в края на ревизирия период -20.06.2021 год. по документи би трябвало да бъде - 13183,88лв. /8113,68+292789,99-284813,98-2905,81/

Фактическата наличност при направената инвентаризация на 20.06.2021 г. е

6358,33лв.

Разликата между наличността в края на ревизирия период - 20.06.2021 год. по документи - 13183,88лв. и фактическата наличност при направената инвентаризация на 20.06.2021г.- 6358,33лв. възлиза на 6825,55лв. От тази сума е приспаднато -156,16лв./брак при инвентаризацията на 20.06.2021г./ и е прибавено - 1063,71лв./грешно изписани стокови разписки/.

Вещото лице е дало заключение, че от така направените констатации липсите при извършената на 20.06.2021 год. инвентаризация възлизат на 7733,10лв.
/6825,55-156,16+1063,71/.

За втория период от 20.06.2021 год. до 14.08.2021 год. вещото лице е дало заключение, че е констатирало липси в размер на 1904,10лв. към 14.08.2021 г.

Така даденото заключение, експертът обосновава с извършените констатации в счетоводството на ищеца, като е посочило, че наличност към началото на периода - 20.06.2021год. е 6358,33лв.

За ревизирия период от 20.06.2021 год. до 14.08.2021 год. е констатирало, че: общото задължение по стокови разписки възлиза на 45147,06лв.; общия оборот е в размер на 43383,94лв., като информация за оборота са месечните финансови отчети, с които се отчитат продажбите в брой за целия месец, регистрирани на един касов апарат.; общото задължение по стокови разписки е намалено със сумата от 219,39лв., като това са стоки- брак или пренасочени в склад.;

При така направените констатации се посочва, че наличността в края на ревизирия период - 14.08.2021 год. по документи би трябвало да бъде - 7902,06лв. /6358,33+45147,06-43383,94-219,39/

Фактическата наличност при направената инвентаризация на 14.08.2021г. е 5939,03лв.

Разликата между наличността в края на ревизирия период/14.08.2021 год./ по документи-7902,06лв. и фактическата наличност при направената инвентаризация на 14.08.2021г.- 5939,03лв. възлиза на 1963,03лв. От тази сума е приспаднато -58,93лв./брак при инвентаризацията на 14.08.2021 г./.

От така направените констатации липсите при извършената на 14.08.2021 год. инвентаризация възлизат на 1904,10лв./7902,06-5939,03-58,93/.

Вещото лице е изчислило, че общият размер на липсите за двата периода от 01.06.2020год. до 20.06.2021 год. и от 20.06.2021 год. до 14.08.2021год. е 9637,20лв.

Горната фактическа обстановка се установява от събраните в първоинстанционното производство писмени доказателства .

РС-В. е отхвърлил предявеният от ЕТ „Г. - Г.Г.“ с ЕИК * иск с правно основание чл. 211 от КТ, във връзка с чл. 207, ал. 1, т. 2 от КТ за заплащане на сумата от 9548.48 лева, представляващи липси в резултат на дейността на ответницата Н. Б. В. като продавач - консултант, ведно със законната лихва от предявяването на иска - 06.10.2021 г. до окончателното издължаване на сумата, като неоснователен. За да отхвърли иска РС-В. е приел, че ищецът не е доказал по несъмнен начин последния елемент от фактическия състав на чл. 211 от КТ, във връзка с чл. 207, ал. 1, т. 2 от КТ за ангажиране пълната имуществена отговорност на ответницата, а именно в предприятието на ищеца да е налична липса с неустановен произход, чието наличие да е в причинна връзка с изпълняваната от ответницата материално-отчетническа длъжност. За да направи тези изводи ВРС е приел, че заключението на вещото лице е компетентно изготвено, но същото е изготвено по документи от ищеца, както и на база извършените инвентаризации, които не били извършени по съответния ред, поради което приел, че отразените в заключението изводи на вещото лице не могат да обусловят отговорност на ответницата за твърдяните от ищеца липси.

С оглед на така установената фактическа обстановка, В ОС намира следното от правна страна:

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по допустимостта му в обжалваната му част, а по всички останали въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Въззивният съд не може да се произнася по основания за неправилност на въззивното решение, извън посочените във въззивната жалба, освен в случаите, когато прилага материалния закон, определяйки сам точната правна квалификация на предявените искове и на насрещните права и възраженията на страните. Вън от това той проверява само посочените в жалбата правни изводи, законосъобразността на посочените в жалбата процесуални действия и обосноваването на посочените в жалбата фактически констатации на първоинстанционния съд. В този смисъл е и установената задължителна съдебна практика, обективирана в решения на Върховния касационен съд, постановени по реда на чл. 290 ГПК: решение № 57 от 12.03.2012 г. по гр. д. 212/2011 г. IV г. о.; решение № 230 от 10.11.2011 г. по гр. д. № 307/2011 г. II г. о., решение № 385 от 18.04.2012 г. по гр. д. № 1538/2010 г.

Съгласно задължителните указания и разясненията относно правомощията на въззивната инстанция предвид разпоредбата на чл. 269 от ГПК, дадени с т. 1 и мотивите към нея от тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. на ОСГТК, въззивният съд се произнася служебно само по въпросите относно валидността и процесуалната допустимост на първоинстанционното решение, а при проверката относно правилността на същото - само за

приложението на императивни материално правни норми и когато следи служебно за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на родените от брака ненавършили пълнолетие деца при произнасяне на мерките относно упражняването на родителските права, личните отношения, издръжката на децата и ползването на семейното жилище; като по останалите въпроси въззивният съд е ограничен от релевираните във въззивната жалба основания и в рамките на заявеното с нея искане за произнасяне от въззивния съд.

Обжалваното решение, предмет на настоящата проверка, е валидно и допустимо – постановено е от компетентен съд, съобразно правилата на родовата и местната подсъдност, от надлежен състав и в рамките на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано. Депозираната срещу него въззивна жалба е подадена в преклузивния срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество и при така установената по делото фактическа обстановка въззивната жалба се явява основателна, поради следните съображения:

Предявеният иск е с правно основание иск по чл. 211 от КТ вр. с чл. 207, ал. 1, т.2 от КТ.

С този осъдителен иск работодателят реализира правото си на обезщетение от работник, осъществяващ отчетнически функции /функции по събиране, съхранение, разходване и отчитане на парични и материални ценности/ при констатирана липса в повереното на отчетника имущество. При предявен иск за ангажиране на пълна имуществена отговорност по чл. 207, ал.1, т.2 КТ в тежест на работодателя - ищец е да установи следните правопораждащи факти: 1/ съществуване на трудовоправно отношение с ответника към момента на установяване на липсата; 2/ възложена на последния отчетническа функция; и 3/ наличието на липса, която трябва да е с неустановен произход. В тежест на работника - материално отговорно лице, е да опровергае презумпцията, че липсата не е причинена от него или по негова вина.

В производство по чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ доказателствената тежест е възложена на отчетника както по отношение на обстоятелството, че не е причинил щетата, така и че не я е причинил виновно. Законът е въвел оборима презумпция за причиняването на липсата от отчетника, а от тук и за неговата вина.

За да е налице липса по смисъла на чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ е необходимо на първо място да е установен недостига на парични или материални ценности и на второ място, този недостиг да е възникнал по времето на упражняване на съответната трудова функция от МОЛ, като следва недостига да е с неустановен произход - няма яснота относно причините за неговото появяване.

При констатиране на такъв недостиг, възниква презумпция, че липсата е причинена от отчетника. Тази презумпция произтича от една страна от специфичната трудова функция на отчетника, че именно негово задължение е да пази и отчита поверените му парични или материални ценности, а от друга и от нейния неизяснен произход. С оглед на това, за да избегне ангажирането на неговата имуществената отговорност при констатирана липса,

материално отговорното лице следва да докаже, че не е причинил щетата или, че не я е причинил виновно. Тоест тежестта на доказване се обръща. Последното е така, доколкото съгласно чл. 154 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения, като не е необходимо да се доказват факти, за които съществува установено от закона предположение. С други думи, докато в общия случай ищецът следва да установи всички факти, които обосновават съществуването на правото, което иска да реализира по съдебен ред / в случая правото на обезщетение за причинената от материално отговорното лице щета/ при наличие на презумпция същият е освободен от задължението да установява презумираните факти, а в тежест на другата страна е да опровергае фактите, за които съществува презумпция.

В случая, материалноправните предпоставки от фактическия състав на имуществената отговорност по чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ са осъществени. По делото е безспорно установено, а и не е спорно между страните, че въззивника/ищец/ и въззиваемата страна/ответницата/ са били в трудов правоотношение, като през периода 01.06.2020г. до 03.08.2021г.-датата на прекратяване на трудовия договор ответницата В. е изпълнявала длъжността „продавач- консултант“ в търговски обект –магазин на ищеца находящ се в гр.В., ЖП ГАРА-В.. Така заеманата от ответницата длъжност е на материално отговорно лице и отчетник на стоково-материални и парични средства, въпреки, че по делото не е представена длъжностна характеристика на ответницата, това обстоятелство не е оспорено от нея, поради което съдът го приема за установено.

Настоящият състав приема, че по делото от въззивната страна /ищеца/ е доказана и липса с неустановен произход на материални ценности в размер на 7733,10лв. за периода 01.06.2020 до 20.06.2021г., възникнала по време на съществуващото трудово правоотношение на ответницата Н. В. с ищеца в търговския обект в който е работила, като е приел обратното РС-В. е направил необосновани изводи и постановил неправилно решение.

Размерът на липсата е установен и доказан от приетата по делото и неоспорена от страните ССЧЕ.

Съгласно заключението на вещото лице през ревизирия от него период от 01.06.2020год. до 20.06.2021год. и по счетоводни данни и справки от счетоводството на ищеца е дало заключение, че е констатирало липси в размер на 7733,10лв. към 20.06.2021г.

Тази липса е открита от ищеца в процес на инвентаризация на 20.06.2021г., извършена съгласно заповед №11/18.06.2021г., от която дата ищецът има право да претендира и законната лихва върху сумата, съгласно чл.207, ал.1 т.2 от КТ, но доколкото с исковата молба е направил искане за присъждане на законната лихва, считано от подаване на исковата молба в съда - 06.10.2021г. и с оглед на диспозитивното начало законната лихва следва да се присъди именно от тази дата.

Настоящият състав намира, че изводите на ВРС досежно приетата и неоспорена по делото съдебно-счетоводна експертиза са неправилни и противоречиви, доколкото е изразил

становище, че кредитира същата като компетентно изготвена, но в същото време не приемал изводите на вещото лице, тъй като била изготвена по документи на ищеца.

Следва да се отбележи, че ответницата Н. В. не е оспорила приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза. По делото от същата не са навеждани възражения за процесния период от нейна страна, като МОЛ, да не са предадени счетоводни документи в счетоводството на ищеца, касаещи търговския обект в който е работила. Не са навеждани възражения в насока нередовно счетоводство на ищеца. По делото от ответницата не са наведени твърдения, които да са относими към възможността за евентуалното ѝ освобождаване от отговорност, а въведените такива са както неоснователни, така и недоказани.

По делото обаче не е установено, че твърдяната от ищец липса на материали/стоки в търговския обект/ за периода от 20.06.2021г. до 14.08.2021г. в размер на 1904.10лв. е възникнала по време на съществуващото трудово правоотношение на ответницата, доколкото по делото е установено, че трудовия договор със същата е прекратен със заповед №64/03.08.2021г., считано от 03.08.2021г. на осн. чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ / поради забавяне изплащането на трудовото възнаграждение/.

С оглед на изложеното по-горе във връзка с разпределението на доказателствената тежест, в тежест на въззивника/ищец/ е да установи по несъмнен начин, че липсата е настъпила по време на трудовото правоотношение на ответницата В. с ищеца, до неговото прекратяване. В случая за периода от 20.06.2021г. до 14.08.2021г. това не е установено.

За пълнота следва да се отбележи, че когато вредата е причинена от няколко работници или служители при условията на пълна имуществена отговорност те отговарят солидарно - чл. 208, т. 2 КТ. Работодателят може да търси от всеки от съпричинителите цялото задължение, поради което ответникът не може да прави възражение, каквото в случая е направено от ответницата с отговора на исковата молба, че и други лица са отговорни за настъпването на вредата. Платилият дълг има право на регрес спрямо другите съизвършители, но не може да иска разделяне на дълга. /В този смисъл е Решение № 380 от 2.06.2009 г. на ВКС по гр. д. № 758/2009 г., III г. о., ГК/

По изложените съображения и събрани доказателства жалбата се явява основателна, а обжалваното решение на РС-В., като неправилно следва да се отмени и вместо него да бъде постановено друго, с което да се уважи предявеният иск частично за сумата 7733,10лв., ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска - 06.10.2021г. до окончателното изплащане.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответната по жалбата страна Н. Б. В. следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя направените по делото

разноски за двете инстанции в общ размер на 1111.86 лева /хиляда сто и единадесет хиляди лева и 86ст./, съразмерно на уважената част от иска.

В полза на ответната по жалбата страна Н. Б. В., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, следва да бъде присъдена сумата в размер на 566.91 лева /петстотин шестдесет и шест лева и 91ст./, разноски по делото за двете инстанции, съразмерно на отхвърлената част от предявения иск.

По изложените съображения, В ОС

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 233 от 23.01.2022 г. по гр. д. № 2064/2021 г. на Районен съд-В. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Н. Б. В., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул.,Г.“ №*, да заплати на ЕТ „Г. - Г.Г.“ с ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. В., ж.к. „Х.“ 14, ВХ. А, АП.* представляван от Г.Б.Г., сумата 7733,10 лева /седем хиляди седемстотин тридесет и три лева и 10ст./, съставляваща липса на стоково-материални ценности на основание чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ, ведно със законната лихва върху сумата считано от 06.10.2021г. до окончателното изплащане на задължението, като в останалата част до пълния предявен размер от 9548.48лв., ОТХВЪРЛЯ иска като неоснователен.

ОСЪЖДА Н. Б. В., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул.,Г.“ №*, да заплати на ЕТ „Г. - Г.Г.“ с ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. В., ж.к. „Х.“ 14, ВХ. А, АП.* представляван от Г.Б.Г. сумата 1111.86 лева /хиляда сто и единадесет хиляди лева и 86ст./, представляваща направени по делото разноски пред двете инстанции – РС-В. и ОС-В., съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА ЕТ „Г. - Г.Г.“ с ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. В., ж.к. „Х.“ 14, ВХ. А, АП.* представляван от Г.Б.Г. да заплати на Н. Б. В., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул.,Г.“ №* сумата 566.91 лева /петстотин шестдесет и шест лева и 91ст./, представляваща направени по делото разноски пред двете инстанции – РС-В. и ОС-В., съразмерно на отхвърлената част от предявения иск.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от

връчването на препис от същото на страните, на основание чл.280, ал.3, т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____